

Reflexe podzimního semestru Audiocafé

Patrik Fišer, UČO: 519966

Předmět jsem měl tento semestr zapsaný poprvé a netušil jsem, co od něj mám čekat. Velmi mi rozšířil obzory. Produkční tým odvedl velmi dobrou práci, protože v osmi vybraných dokumentech jsme měli možnost slyšet spoustu různých postupů, celou řadu různých způsobů, jak téma uchopit a dokumenty byly určeny pro různá cílová publika a měly i různou délku.

Já bych se chtěl věnovat dvěma dokumentům, na kterých je to nejpatrnější. Oba mají navíc stejné téma, a to stromy. První z nich natočil Daniel Kupšovský a jmenuje se „Strom storm“. Tento dokument má stopáž okolo půl hodiny, ale i na takové stopáži vystřídá celou řadu různých protagonistů, se kterými autor mluvil v průběhu čtyř let. Dokument je velmi rychlý, dynamický a pro mě jako posluchače má spád a nenechává mě nudit se. Přesto mi ale dává čas o tématu a příběhu přemýšlet. Přesto, že děj se odehrával čtyři roky a vypráví jej několik protagonistů, nemám pocit, že by téma bylo probrané nějak povrchně, ale naopak autor se mu věnuje celkem do hloubky. Zajímavá je i samotná dějová linka, kdy autor od začátku dává najevo, že nemá rád kácení stromů, ale dokument končí tím, že sám pokácí strom, protože je to prostě nutné. Dokument mě tedy opravdu bavil a jsem jeho cílová skupina.

Dokument Aleny Blažejovské „Muž, který sází stromy“ je přesný opak. Na stopáži jedné hodiny přibližuje příběh jednoho lesníka, ostatní protagonisté jsou spíše upozaděni. Tento dokument má pomalejší tempo a spíš jen plyne, než aby utíkal. Posluchač má spoustu času na přemýšlení a autorka se ponořila opravdu hluboko do tématu. Pro mě, jako pro posluchače, který je zvyklý fungovat spíš v dnešní rychlé době, byl dokument místy až nudný. Dokument vznikl pro ČRo Vltava, který má v podobném duchu celou programovou skladbu. Já nejsem cílová skupina. Přesto byl pro mě dokument přínosný, protože jsem zjistil, co dělat nechci.